Premis Nobel que inspiren millores en l'educació (5)

written by Zaida Mas | 7 d'April de 2024

John Goodenough: un Nobel amb dislèxia

Fa uns dies al *Periódico Educación* vam poder llegir l'article **Dislèxia i salut mental**. Aquest esperançador article reflecteix com els problemes d'ansietat, baixa autoestima, depressió… no es deriven de la pròpia dislèxia, sinó de tercers factors, i que amb altes expectatives, i entorns educatius i socials ben organitzats i inclusius, es poden reduir els problemes de salut mental, la qual cosa, evidentment, tindrà un efecte en els aprenentatges.

Doncs bé, una ferramenta que pot ajudar el nostre alumnat a sentir-se esperançat i tenir altes expectatives en ells i elles mateixes és tenir referents que els mostren com poden arribar on es proposen. Per això, dintre de la sèrie d'articles sobre premis Nobel, avui parlem de John Goodenough, premi Nobel de Química en 2019. Potser no és un nom massa conegut, però a ell devem les bateries d'ions de liti dels nostres telèfons, portàtils…

John Goodenough va patir una dislèxia no diagnosticada. Als

dotze anys semblava un alumne poc interessat en els estudis, a qui sols li importaven les excursions al bosc, les plantes i els animals. No obstant això, en 1944 es graduà *summa cum laude* a la Universitat de Yale.

Com va succeir aquest salt, com pot ser possible? La infància de John no fou fàcil: la mala relació dels seus pares entre ells i cap a ell mateix, la baixa **expectativa** que mostraven cap a ell…

> *«Sabia que no era intel.ligent i això em frustrava.»*
>
> *«Llegia amb dificultat, sense captar fàcilment la informació del paràgraf. En la meua època escolar m'esforçava molt per amagar la meua deficiència.»*

Eixir d'aquell ambient i ingressar en l'internat de Groton, on quasi no va tornar a sentir dels seus pares, fou molt positiu per ell.

> *«Vaig ser feliç en anar-me'n, em vaig enamorar de la poesia i la filosofia religiosa. Hi ha dos tipus de coneixements: l'espiritual i el científic. Hi ha un lloc per cadascun d'ells.»*

Aquest augment en la seua autoestima i imatge personal va repercutir en el seu futur acadèmic i èxits, demostrant que no és real que l'origen social, econòmic o familiar marquen el nostre destí. I així amb entusiasme, i quasi per atzar, començà a estudiar matemàtiques en la Universitat de Yale, després de finalitzar l'escola.

> *«No m'agradava massa llegir, encara hui no sóc massa bon lector. Així que no anava a estudiar història ni aniria a l'escola de dret.»*

En matemàtiques va trobar el seu lloc, ajudava als alumnes de famílies més adinerades per pagar-se els seus estudis, i **començà a tenir una potent xarxa social i a sentir-se reconegut.**

Posteriorment, fou a la Universitat de Chicago on inicià el camí cap al Nobel. Un antic professor li va recomanar un programa federal que buscava enviar un grup selecte de veterans a estudiar física a Chicago. Una vegada més va superar els estàndards de l'època que dictaven que amb 24 anys ja s'arribava tard a investigar. Va discutir aquesta creença mostrant el seu talent i amb molt de treball científic, així en 1952 va obtenir el doctorat en física. Avui en dia, són molts els estudis que demostren com **la participació social, l'estudi i les relacions socials faciliten el desenvolupament cognitiu** en edats avançades, i que no té relació directa fer-se major en parar l'activitat intel·lectual, sinó que **hi ha molts factors que determinen la nostra felicitat i salut mental.**

De fet, en la línia d'aquest estudi de Harvard cal destacar com a part important que al campus va ser on John conegué a Irene Wiseman, el gran amor de la seua vida amb qui debatia sobre filosofia i religió, i amb la que es va casar en 1951. Inclús quan Irene va viure una dura lluita contra l'Alzheimer i fins que va morir, ell la visitava cada dia a la residència:

> *«Per a mi és important anar cada dia i estar amb ella, no tinguérem fills, però ens teníem l'un a l'altre.»*

Sense el gran amor de la seua vida, Goodenough assegurava que el seu treball, els amics i els alumnes són la seua energia. Per això treballà fins que va morir en 2023, deixant diferents testimonis de joves estudiants i investigadors que asseguren que **era fàcil accedir a ell per**

demanar ajuda i que mantenia actituds solidàries i igualitàries que milloraven l'ambient de treball.

[Altres premis Nobel que inspiren millores en l'educació]

[Imatge: Wikimedia Commons]